

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.125 van 5 mei 2015
in de zaak A. 215.564/XII-7860**

In zake: de CVBA HUB_
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Christophe Lenders en Joris Wouters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW SYNTRA LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 april 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van de vzw Syntra Limburg zonder datum zoals meegedeeld per e-mail dd. 25 maart 2015 en de bijlagen, [...] waarbij wordt beslist de opdracht ‘Visieontwikkeling/Masterplan met het oog op de oprichting van een nieuwbouw - eventueel studieopdracht en opvolging der werken van de volledige site’ (voorwerp van het bijzonder bestek ‘Syntra N 2014.1’), te gunnen aan de thv D&A Architecten – P.ED Architecten”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 april 2015, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris Wouters, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Stéphanie Taelemans, die loco advocaat Gitte Laenen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Vzw Syntra Limburg schrijft een overheidsopdracht voor diensten uit bij wijze van onderhandelingsprocedure met bekendmaking met als voorwerp “Visieontwikkeling/Masterplan site Syntra Neerpelt”.

De oproep tot kandidaatstelling wordt gepubliceerd in het Bulletin der Aanbestedingen van 28 maart 2014.

3.2. Uiterste datum voor de aanvraag tot deelneming is 28 april 2014.

De verzoekende partij en de thv D&A Architecten – P.ED Architecten dienen een aanvraag tot deelneming in.

Beide kandidaten worden geselecteerd.

3.3. Op 7 juli 2014 dienen de beide kandidaten een offerte in.

3.4. Op 25 maart 2015 beslist de verwerende partij om de opdracht te gunnen aan de thv D&A Architecten – P.ED Architecten.

Dit is de bestreden beslissing.

Bij e-mailbericht van 25 maart 2015 worden de verzoekende partij en de thv D&A Architecten – P.ED Architecten in kennis gesteld van “het proces-verbaal van de gemotiveerde beoordeling en gunning”.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. Overeenkomstig artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mag de Raad van State, indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, enkel kennis nemen van beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden, alsook tegen de akten en reglementen van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblées, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en de administratieve rechtscolleges evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

Het Hof van Cassatie stelt in zijn arrest van 14 februari 1997 (nr. C.96.0211), dat instellingen opgericht of erkend door de federale overheid, de overheid van de gemeenschappen en gewesten, de provincies of gemeenten, die belast zijn met een openbare dienst en niet behoren tot de rechterlijke of wetgevende macht, in beginsel administratieve overheden zijn, in zoverre hun werking door de overheid wordt bepaald en gecontroleerd en zij beslissingen kunnen nemen die derden binden maar dat het toevertrouwen aan een naamloze vennootschap van een taak van algemeen belang, ook al is die vennootschap opgericht door een administratieve overheid en ook al is zij onderworpen aan een verregaande controle van de overheid, deze haar privaatrechtelijk karakter niet doet verliezen, ingeval zij geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden.

In het arrest van 10 juni 2005 (nr. C.04.0278) heeft het Hof van Cassatie in dezelfde zin gesteld dat een vennootschap die, ook al is zij opgericht door een administratieve overheid en ook al is zij onderworpen aan de controle van de overheid, geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden, niet de aard heeft van een administratieve overheid en dat het hiervoor niet terzake doet dat haar een taak van algemeen belang wordt toevertrouwd.

Uit de subsidiaire rechtsmacht van de Raad van State – als administratief rechtscollege – en uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Cassatie mag het vermoeden worden afgeleid dat de Raad van State niet over rechtsmacht beschikt indien de verwerende partij een private rechtspersoon is aangezien deze in principe niet over de bevoegdheid beschikt om eenzijdig bindende beslissingen te nemen. Dit is enkel anders indien het tegenbewijs wordt geleverd en aangetoond wordt dat dergelijke beslissingsmacht wel tot de bevoegdheid van die rechtspersoon behoort en kan worden betrokken op de bestreden beslissing.

5. Noch in het inleidend verzoekschrift, noch in de nota hebben de partijen aandacht besteed aan de rechtsmacht van de Raad van State. Deze heeft ter terechtzitting ambtshalve de partijen daaromtrent bevraagd.

6. De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad en de verzoekende partij handhaaft haar vordering, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, nr. 219.356 van 15 mei 2012 inzake Ramachi en Hammich tegen de vzw Syntra provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant en Syntra provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant. De verzoekende partij blijkt niettemin ook een dagvaarding in kort geding voor de rechtbank van koophandel te Tongeren te hebben ingediend met eveneens een vordering tot schorsing van de te dezen bestreden beslissing.

7. De verwerende partij lijkt te zijn opgericht als een private rechtspersoon, namelijk een vereniging zonder winstoogmerk. In het voormelde arrest nr. 219.356 wordt van een verwante vereniging zonder winstoogmerk gezegd “De eerste verwerende partij is een door Syntra Vlaanderen erkende en

gesubsidieerde vzw waarvan de werking door de Vlaamse overheid wordt bepaald en gecontroleerd en die beslissingen kan nemen die voor derden verbindend zijn. Zij moet bijgevolg worden beschouwd als een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State”. Dat arrest is echter gewezen in de context van onderwijs, meer bepaald richtte de vordering zich in de betrokken zaak tegen een verbod om lessen te volgen en deel te nemen aan examens. De bestreden beslissing betreft echter de gunning van een overheidsopdracht. Uit het feit dat te dezen de regelgeving inzake overheidsopdrachten toepasselijk zou zijn of zou zijn toegepast mag niet worden afgeleid dat de verwerende partij bij het toepassen van die regelgeving als administratieve overheid is opgetreden. Die regelgeving kan immers ook van toepassing zijn op privé-personen. De bestreden beslissing kan dus niet worden betrokken op een bevoegdheid om eenzijdig derden te binden.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing aldus niet gehandeld als administratieve overheid zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Het is bijgevolg niet aan de Raad om van een beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing van de verwerende partij kennis te nemen. Het is aldus evenmin aan de Raad van State om over de vordering tot schorsing te beslissen, nu overeenkomstig artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of reglement enkel mogelijk is indien deze vatbaar zijn voor nietigverklaring, hetgeen te dezen zoals hiervoor is gebleken, niet het geval is.

De vordering is niet ontvankelijk en ze dient te worden verworpen.

V. Kosten

8. Wegens het verwerpen van de vordering dient de verzoekende partij tot het betalen van het rolrecht te worden veroordeeld en verwerft zij geen recht op de door haar gevraagde rechtsplegingsvergoeding aangezien ze niet als de in het gelijk gestelde partij wordt beschouwd.

9. De verwerende partij vordert van haar kant eveneens een rechtplegingsvergoeding van 700 euro. Ook die vordering wordt afgewezen. In de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft zij immers verzuimd welke aanwijzing ook te geven betreffende de verhaalsinstantie en ter terechtzitting heeft zij evenmin daaromtrent duidelijk standpunt ingenomen. Aldus kan zij niet worden beschouwd als een in het gelijk gestelde partij, overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die de rechtsplegingsvergoeding omschrijft als een tegemoetkoming in de kosten en de honoraria van de “in het gelijk gestelde” partij. Die hoedanigheid veronderstelt dat betrokken partij enige stelling heeft verdedigd betreffende de grond van de beslissing van de Raad van State, namelijk het gebrek aan rechtsmacht, hetgeen te dezen niet het geval is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 mei 2015, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest